

ALBATROS

Druhé
čtení

Evelína Koubová

Honem,
ať už jedem!

Ilustrovala Eva Sýkorová-Pekárková

Honem, ať už jedem!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Evelína Koubová
Honem, ať už jedem! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Evelína Koubová

Honem, ať už jedem!

Evelína Koubová

Honem, ať už jédem!

Ilustrovala

Eva Sýkorová-Pekárková

ALBATROS

Dělejte, ať rychle jedem!

Seděl jsem ve své poslední lavici a čekal, až paní učitelka slavnostně řekne: „FRANTIŠEK ŽEŽULKA!“ S tímhle příjmením jsem skoro vždycky beznadějně na konci. Někdy to má své výhody, ale ne poslední den školního roku. Musím čekat, až si dvacet pět mých spolužáků dojde pro vysvědčení – Steiner, Štěpánková, Tymel, Votavová... To už se pomaloučku zvedám.

Loni tu vzadu za lavicemi stáli naši rodiče, tátové se tvářili slavnostně a maminky trochu plakaly. Jenže to bylo v první třídě. Teď už jsme druháci, vlastně skoro třetíci, rodiče čekají před školou a jsou netrpěliví. Hlavně ti moji. Všechno už máme připravené v autě a táta mě nabádal, abych se s vysvědčením nikde neloudal. Já se loudat vůbec nechci, jedeme přece rovnou k babičce a dědovi do Rakové, hurá, hurá, ale když se jmenuju Žežulka...

„Tak, a poslední,“ kývla na mě paní učitelka. „Pojď, Františku.“

Podala mi vysvědčení a malý balíček.

„Františku, blahopřeji ti, máš samé jedničky.

A tady je odměna za vítězství ve školní čtenářské soutěži. Je tam samozřejmě kniha, ale rozbal si ji až na prázdninách. Přeju tobě i tvým spolužákům krásné léto. Dávejte na sebe pozor, ať se tady v září zase sejdem. Už ve třetí třídě!“

Vyběhli jsme ze třídy raketovou rychlostí, křičeli na chodbě „na shledanou“ a „ahoj“ a strašně dupali. Dneska se to totiž může. I paní školnice se těší na prázdniny a nehrozí nám smetákem.

V šatně jsem rychle nazul sandály, hodil bačkory do sáčku a utíkal ven. Tam už se objímali prvňáci s maminkami a babičkami, ale naši stáli pod stromem trošku stranou. Mával jsem vysvědčením a běžel k nim.

„Mám samý,“ strčil jsem desky mamce před nos. Hned je otevřela.

„Nojo,“ řekla a maličko popotáhla nosem, „ty jsi náš šikulka.“

Ani mi nevadilo, že mě přitiskla k sobě na kytičkové šaty. Dneska se to dalo vydržet a ona moc hezky voněla.

„Františku,“ řekl táta a pocuchal mi vlasy. „To je moc hezké vysvědčení, jen tak dál. Ale teď už rychle, dělejte, ať vyjedem. Jinak chytíme na dálnici zácpu a pojedeme tam sto let. Franto, tak pohni.“

„Koukni, já jsem dostal ještě odměnu za čtenářskou soutěž.“ Chtěl jsem podat tátovi balíček s knihou, ale v ruce jsem měl jenom sáček s bačkorami. Žaludek se mi divně sevřel.

„Ukaž,“ řekl táta, ale podíval se přitom na hodinky.

„Nechal jsem ji v šatně,“ zašeptal jsem a sklonil hlavu.

„Propánakrále, kluku, ty jednou někde necháš hlavu!“ zahromoval táta a zachrastil klíčky od auta.

„Spěcháme, tak to tam nech, třeba ti to do září schovají.“

„Ať si tam pro to skočí, bude tu hned zpátky, vid’, Františku,“ přimlouvala se mamka, ale táta nepovolil.

„Už takhle je pozdě, dělejte, ať jedem.“

Popobíhal jsem za nimi na parkoviště za školou a bačkory v sáčku mě bouchaly do lýtka. Knížky mám sice v baťůžku dvě, od nás z knihovny, ale vždyť já vůbec nevím, co v balíčku bylo! A z šatny se určitě přes prázdniny ztratí, jako loni medvídek Táničky Kubíkový.